

Verden for sig selv. Trods den skraanende Tagvæg og det sparsomme Lys fra Stuens eneste Vindue saa' der hyggeligt ud. Der var Skrivebord, Sofa, en gammeldags Mahogni Skrivepult, Reoler fulde af Bøger, en stor Lænestol, smaa Tæpper paa Gulvet og en Seng bag et Skærmbrædt. Luften derinde var frisk og krydret. Kapellanen var nemlig et Særsyn mellem Teologer — han røg ikke Tobak. Derimod var han ivrig Blomsterdyrker; i Vinduet stod der fuldt af Potteplanter, og op ad Karmen snoede sig en Vedbendranke med lysegrønne Spirer.

Over Sofaen, mellem to store Billeder af Luther og Melancton, hang en lille Samling Familieportræter. Her saa' man Kapellanens Fader, en høj, mager, statelig udseende Herre, der diplomatisk tilknappet stod støttet til en Konsol med en Silkehat i Haanden og et bredt Ordensbaand i Knaphullet. Ved Siden af ham hang et lille Daguerreotypi-Billede af hans Moder, omgivet af en Krans gule Evighedsblomster. Billedet skrev sig øjensynligt fra Fru Hansteds Pigedage. Det var saa bleget af Solen, at man kun ligesom gennem en Taage kunde skimte et ungdommeligt Hoved med en mærkelig høj Frisure og to store, lyse, vidt aabne Øjne. Desuden var der Billeder